

Боби се търкулна направо на тревата

се канеше да запита за нѣщо вуйчо си, когато не далечъ отъ тѣхъ, въ гората, нѣщо тежко тупна на земята. Но храститѣ нататкъ бѣха толкова гжсти, че нито Боби, нито вуйчо Енди можаха да видятъ, какво бѣше. Веднага следъ това се зачуха тежки стѣпки, които се отдалечаваха отъ тѣхъ.

Боби отвори уста да запита, какво е това, но внезапно извика:

— Ой, ой, нѣщо ме ужили, — скочи на крака и се хвана за ухото. На очитѣ му блеснаха сълзи отъ ядъ и болка.

Вуйчо Енди го погледна зачудено. Но веднага и той скочи отъ камъка и се хвана съ две рѣце за главата. Лулата му падна отъ устата.

Чу се силно брѣмчене на пчели.

— Да вървимъ! — извика вуйчо Енди, като се почесваше сърдито по бузата до окото и навеждаше глава, като че ли ще мушне нѣкого. Той хвана Боби за рѣка и го заведе въ близката горичка отъ млади ели.

— Лѣгай! — заповѣда той. Лѣгай на коремъ.

— Какъ мислишъ вуйчо, защо се бѣха толкова разсърдили пчелитѣ? — попита уплашено Боби.